

Домагој Маргетић је оснивач и председник Удружења новинара Републике Хрватске (УНРХ) од 2001. до 2008. године, као и оснивач и главни уредник веома посећеног хрватског новинског сајта www.necenzurirano.com Узбуркао је јавност - нажалост, више у Хрватској него у Србији - својим текстом од 10. септембра 2007, "Постоји ли споразум Ричард Холброок – Радован Караџић?" у којем, на основу анализе интервјуа који је радила новинарка америчке државне телевизије PBS, Шарлејн Хантер Голт, са Ричардом Холбруком 1996. године, и својих властитих сазнања из Хашког трибунала (Маргетић је провео три месеца у затвору у Шевенингену после пресуде Хашког трибунала због кривичног дела непоштовања тог суда, пошто је објавио тајне делове сведочења Стипета Месића пред трибуналом), тврди да споразум Караџић- Холбрук постоји. И после хапшења Радована Караџића, Маргетић остаје при својим тврдњама.

Господине Маргетићу, у Вашем тексту на порталу necenzurirano.com, од 10. септембра 2007. године, под насловом „Постоји ли споразум Ричард Холбрук – Радован Караџић?“, изричито тврдите да поменути споразум постоји?

Према тврдњама бившег високопозиционираног сурадника бивше главне хашке тужитељице Карле дел Понте, с којим сам својевремено разговарао о неким хашким истрагама од којих је дел Понте одустала, постојање споразума Холбрук – Караџић у Хагу су хашким истражитељима потврдили и Слободан Милошевић, али и Јовица Станишић. Штовише, многим људима с којима сам у Хагу био у контакту, Станишић и Милошевић говорили су о постојању тога споразума, као и о околностима под којима је дошло до потписивања тог папира за којега сада сви, осим наравно Караџића, тврде да није никада нити постојао.

Мој тадашњи високопозиционирани хашки суговорник, који је примјерице водио и никада довршене хашке истраге против Стјепана Месића, Анте Марковића, Боре Јовића, Момира Булатовића, Благоја Аџића и других, једно је вријеме по налогу Карле дел Понте водио и истрагу о Споразуму Холбрук – Караџић.

Хашко тужитељство, према његовим тврдњама водило је озбиљну истрагу о улози Ричарда Холбрука и тадашње америчке администрације у скривању и онемогућавању ухићења Радована Караџића.

Али може ли се данас поуздано тврдити да је такав писани споразум икада постојао?

Као новинар свакако полажем велику разину повјерења у мојег некада високопозиционираног хашког суговорника, који ми је и дао информације о Споразуму Холбрук – Караџић.

Осим тих информација од скривених извора, којима сам и данас по професионалној етици и даној ријечи дужан штитити идентитет, постоје и јавни извори који потврђују постојање споразума.

Наиме, само тједан дана након потписивања споразума са Караџићем, 22. септембра 1996. године, Ричард Холбрук дао је из данашње перспективе посебно занимљив интервју

америчкој колегици Шарлејн Хантер Голт (Charlaune Hunter-Gault), у којем је без икакве двојбе потврдио постојање споразума са Радованом Караџићем.

Посебно је занимљив дио интервјуа који се односи на Караџићеве обвезе по споразуму којег је потписао са Холбруком.

Наиме, данас када знадемо да је Караџић живио у Београду под кринком алтернативног лијечника, испада да је онај Караџић прије бијега заправо потпуно нестао.

Управо је о таквој Караџићевој обвези у својем интервјуу 1996. године говорио и сам Холбрук.

Допустите ми да цитирам.

„ШАРЛЕЈН ХАНТЕР ГОЛТ : Ричард Холбрук, хвала вам на гостовању у нашој емисији. У Београду сте рекли да сте успешно направили план за уклањање Радована Караџића из политике. Шта сте тачно тиме хтели да кажете?

РИЧАРД ХОЛБРУК: ...Прошле недеље смо обезбедили Караџићево потписивање папира којим обећава да ће напустити политички живот одмах и заувек, и да ће одустати од обадва своја посла, број 1 од позиције председника српског дела Босне и Херцеговине и, број 2, од места председника СДС-а, којег је основао и којег контролише... Ако Караџић не испуни сваки детаљ овог уговора, ми имамо полуге преко којих можемо да се жестоко обрушимо на читав српски покрет у Босни и Херцеговини...

ШАРЛЕЈН ХАНТЕР ГОЛТ : Ви знате, било је време након што је потписан Споразум и када су се сви вратили, он и Младић су били на скијашким теренима и на неки начин се изругивали НАТО-вим трупима. Дакле, хоћу да кажем, треба ли он да остане невидљив или само да престане са политичким активностима?

РИЧАРД ХОЛБРУК: Треба да буде невидљив. Драго ми је да сте поставили то питање. Правилан термин је невидљив.“

Данас видимо да је Караџић доиста нестао. Онај и онакав Караџић каквог смо знали и онај Караџић који је био предсједник Републике Српске.

Он је једноставно по овом договору којег и сам Холбрук признаје у овом интервјуу америчкој новинарки, једноставно, нестао.

Холбрука сада само треба питати када је лагао?!

Да ли је лагао 1996. године када је јавно тврдио како је заслужан за то што је присилио Караџића на потписивање овог споразума и када му је омогућио да нестане, или лаже данас када тврди да таквог споразума никада није нити било?

Кажете да је и Хаг, односно Карла дел Понте, истраживао постојање овог споразума?

Точно. То је сасвим сигурно, према тврдњама мојих извора, а то су бивши хашки истражитељи и високопозиционирани дјелатници Хашког тужитељства, који тврде како је дел Понте наредила и проводила истрагу о могућности постојања овог споразума.

Управо је на ту околност, како су тврдили моји извори, дел Понте обавила неколико особних разговора са Јовицом Станишићем, који је и сам потврдио да такав папир којег су потписали Радован Караџић и Ричард Холбрук стварно постоји.

Наиме, и према тврдњама Холбрука из 1996. године, те према тврдњама Слободана Милошевића, али и према признању Јовице Станишића, управо је Станишић носио споразум на потпис из Београда од Холбрука и Милошевића Караџићу на Пале.

Према овим, признати ћете кредибилним изворима, Споразум Караџић – Холбрук недвојбено је постојао, и претпостављам да ће Караџић у Хагу доказивати његово постојање између осталог и на начин да ће о тому као свједока позвати и Јовицу Станишића пред којим је на Палама те давне 1996. године потписао споразум у назочности Биљане Плавшић, како је то тједан дана касније јавно говорио и сам Ричард Холбрук.

Допустите ми још један цитат самог Холбрука, који је 22.7.1996. рекао:

„РИЧАРД ХОЛБРУК: Отишли смо... имали смо четири сата преговора са Милошевићем у среду. Био сам веома...

ШАРЛЕЈН ХАНТЕР-ГОЛТ: Са председником Милошевићем, председником Србије?

РИЧАРД ХОЛБРУК: То је тачно. У Београду. Ја сам био врло незадовољан овим преговорима. Рекао сам да идем у Загреб и назад у Сарајево. Вратићу се сутра после подне, и мораћемо да их завршимо или ће последице бити врло гадне. Вратили смо се у четвртак после подне у 4 сата и преговори су били у вили. Довео је двоје главних босанских Срба после Караџића са Пала и тада сам знао да имамо дугу ноћ пред нама. Преговарали смо десет сати и усагласили смо један папир. Он је тада послао свог шефа безбедности, господина Станишића, на Пале, и Станишић је био сведок кад су Караџић и госпођа Плавшић потписали документ који смо ми факсирали на Пале. Документ није промењен на Палама, а ми и не би дозволили промене. Станишић је оригинал донео натраг и ја сам га чекао у Београду. Отприлике у два сата ујутру, он ми је дао оригинал и разговарали смо дуго о условима под којима је Караџић завршио своју јавну и политичку каријеру. ... Али детаљи поверљивих дипломатских преговора морају остати поверљиви“.

Дакле, и сам Холбрук је јавно признао оно што тврди Јовица Станишић.

Несхватљиво је зашто данас Холбрук прича нешто потпуно десето.

Значи, према Вашим тврдњама Станишић може да потврди постојање Споразума Караџић- Холбрук?

Из свих података и свједочења и изјава којима ја данас располажем то је сигурно тако.

Према ономе што су ми говорили хашки истражитељи с којима сам разговарао, Станишић је већ потврдио Карли дел Понте како такав споразум постоји.

Штовише, Станишић је дел Понтеовој изнио и детаље тога споразума.

Јовица Станишић, који је у Хагу препричавао детаље споразума Холбрук – Караџић, сјећао се свих увјета споразума, као и међусобно уговорених обвеза које су потписали Холбрук и Караџић.

Према хашким изворима Радован Караџић се споразумом обавезао „да ће поднијети оставку на државне и страначке дужности“. Одлука о тому ступила је на снагу одмах до истека рока од 90 дана, колико је тражио Караџић за уговарање нужних детаља са остатком челништва СДС-а.

Оставка је морала бити неопозива. Караџић се такођер обвезао извршити утицај на чимбенике у странци како би била олакшана оставка и промјена у хијерархији унутар српског водства и структура у БиХ.

Споразумом се Караџић, наводно, обвезао „да до тренутка оставке неће доносити страначке нити државне одлуке, нити утјецати на друге да их донесу уколико се оне баве: ратним операцијама на територији БиХ; дислоцирањем цивилног становништва; међународним уговорима – војни, привредни, сигурносни, регионалне интеграције; именовањем државних, страначких, регионалних, локалних администрација и дужносника; дислоцирањем финансијских средстава“.

Према Станишћевим и Милошевићевим хашким причама Караџић је с Американцима усмено договорио и своје ново пребивалиште, о чему постоји траг и у писаном облику споразума. Међутим, његово је ново мјесто становања остало строго чуваном тајном.

О тим је детаљима Вашингтон био потпуно упознат, тврдили су Милошевић и Станишић у Хагу.

У Хагу су од Милошевића и Станишића дознали и за детаље из споразума који се тичу Караџићевог скривања, сигурног мјеста боравка и резиденције коју су му осигурале САД, новчаног износа који му је стављен на располагање, те јединице за особну сигурносну заштиту која му је стављена на располагање.

Према Милошевићу и Станишићу, Влада САД-а ставила је на располагање Караџићу износ од 600 тисућа америчких долара. И о рјешавању Караџићевог стамбеног питања према споразуму требала је бринути Влада САД-а. Тако му је требао бити стављен на располагање резиденцијални објект на локацији која је договорена претходним усменим договором.

Караџићево тајно пребивалиште по том је споразуму било једна од најчуванијих државних тајна Владе САД-а, која је према споразуму за то пребивалиште знала.

Споразумом је Караџићу стављено на располагање осигурање од најмање шест људи, а Влада САД-а је према споразуму била обвезна извијестити Караџића о сваком могућем угрожавању његове особне сигурности.

Јовица Станишић, који је према Холбруковом признању судјеловао у преговорима са Милошевићем и Караџићем и сам је говорио о детаљима тих преговора и њиховом исходу.

„Дошао је Ричард Холбрук и шеф ЦИА Џон М. Дојч, са истим порукама.

Ја сам био домаћин Дојчу, а Милошевић је примио Холбрука.

Било је врло драматично.

Провели смо цео дан заједно са министром спољних послова и Холбруковим тимом, они су писали папир према којем је Караџић требало да се одрекне свега и напусти политички живот.

Међутим, они су дошли и остали су у земљи, и рекли су: 'Ако нема папира, ви ћете добити санкције', описивао је детаље атмосфере с преговора 1996. године Јовица Станишић.

Када је „папир завршен“, тврдио је Станишић, „онда је мени Милошевић наложио да идем на Пале. Била је ноћ, било је врло опасно путовати, ја сам ишао хеликоптером и са УНПРОФОР-ом је било договорено да ме сачекају, и они су ме одвели до Караџића. Ја сам му дао тај папир. То је било врло мучно. Он је потписао папир након дугог размишљања, да се одриче странке, да се одриче кандидатуре за председника. Ја сам папир донео и предао га Холбруку директно на руке“.

Тако је о својој улози у преговорима Холбрук Караџић појединим суговорницима у Хагу а и самој тужитељици Дел Понте говорио Јовица Станишић, некадашњи Милошевићев шеф „државне безбедности“.

Ви сте, господине Маргетић, објавили и факсимил документа за којег тврдите да представља Споразум Холбрук – Караџић?

Тако је. Само што не тврдим ја да је то тај споразум, већ то тврде бивши сурадници бивше главне хашке тужитељице који су истраживали тај споразум.

Према њиховим тврдњама, дел Понте је тај папир носила и на једно од својих службених путовања у Вашингтон, гдје је захтијевала да јој се објасни о чему се ради.

Након што није добила одговоре које је тражила, бијесна се вратила у Хаг, тврдили су њезини сурадници.

Споразум којег сам ја објавио, према мојим сазнањима у рукама је имала и сама Карла

Холбрука само треба питати када је лагао

Пише: Домагој Маргетић
уторак, 29 јул 2008 22:03

дел Понте.

Ко Вам је дао тај документ?

Наравно да Вам на то питање не могу одговорити именом и презименом.

Било би то неодговорно и непрофесионално с моје стране.

Могу Вам само рећи да ми је тај факсимил споразума дао некада високопозиционирани дјелатник Уреда главне хашке тужитељице Карле дел Понте, човјек који је водио неке од најважнијих истрага Хашког тужитељства, и који је истраживао и само постојање Споразума Холбрук – Караџић.

Оно што је занимљиво јест и информација да ми је тај исти извор тврдио како је Холбрук сличан договор постигао и са генералом Ратком Младићем, али о тому немам никаквих даљњих информација нити података, јер се мој суговорник једноставно уплашио и сматрао је да би било боље када више не би говорио о својим сазнањима о случајевима Караџића и Младића.